

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta právnická
katedra občanského práva
doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.
oponent

P O S U D E K

diplomové práce Miroslava Krejčíka
„Subjekty sportovních spolků“

Materie, kterou autor zvolil ke zpracování své diplomové práce, je z hlediska historické retrospektivy diplomových prací na naší fakultě tématem značně netradičním. Volbu autora zřejmě podnítila výuka sportovního práva, která v posledních několika letech na fakultě probíhá. To je na jedné straně potěšitelné. Na druhé straně však, i když kvality této výuky není jistě třeba zpochybňovat, vzniká otázka, zda tato výuka může tvořit dostatečný základní stavební kámen pro počín, jímž je sepsání diplomové práce. To přitom platí dvojnásobně, když se v rámci sportovního práva přistoupí k problematice spolků, jež sice vykazují svou nepochybnou důležitost, která se však nezdá být dostatečně specifická pro to, aby byla samostatně literárně zpracovávána. Svou volbou tématu tedy autor na jedné straně prokázal nepopíratelně vědeckou odvahu, za kterou si zaslouží uznání. Na druhé straně se však pustil do rizika, které hrozí tím, že se práce, zejména je-li prací pouze diplomovou, nesetká s úspěchem. S politováním jsem nucen již v hodnotícím úvodu svého posudku konstatovat, že se naznačené obavy v případě předložené diplomové práce ve značné míře potvrdily. To platí především při obecném hodnocení práce, platí to ovšem i při hodnocení jednotlivostí.

Z obecného hlediska sice práce má nadějnou strukturu, počínajíc obecnými výklady o právní úpravě spolků a pokračujíc ve výkladech o členství ve spolku, orgánech sportovního spolku a směřujíc finálně k ryze sportovní problematice sportovních spolků v ČR a zahraničí, právě v naplnění této struktury se však nacházejí největší nedostatky práce. Ty lze primárně charakterizovat tak, že se v práci obecná problematika spolků se sportovním prostředím protíná jen minimálně. Pojednání pod rubrikou „Orgány sportovního spolku“ jsou totiž více méně jen pojednáními o orgánech jakéhokoli spolku, aniž přitom navíc jde o subjekty sportovních spolků (tedy o to, oč v práci má jít hlavně), zatímco zase výklady pod rubrikou „Sportovní spolky v Čechách a zahraničí (UEFA/FIFA)“ nejsou než popisem Fotbalové

asociace ČR, jakož i UEFA a FIFA, v němž právní aspekty koneckonců zcela mizí. Přitom kromě toho lze vytknout, že deskripce je nutně jen povšechná, kromě toho vykazuje nezřídka nepřesnosti a v případě UEFA a FIFA není pojednáním o sportovních spolcích, o subjektech sportovních spolků nemluvě. Dalším obecným nedostatkem práce je pak její popisnost, která v práci neponechává výraznější prostor pro autorovo předstření problémů, které se v oblasti právní problematiky spolků jistě vyskytují, tím méně pro řešení takových problémů. Zde jde ovšem o nedostatek, který lze shledat i v řadě jiných diplomových prací, ba dokonce i v nejedné tzv. vědecké práci nejednoho dnešního renomovaného autora.

Pokud jde o jednotlivosti, vyberu jen některé. Za ne právě zdařilé je třeba označit výklady o „zásadách“ (na str. 11 a násl.); problematické je vůbec zařazení výkladu o nich a námitky vzbuzují též jejich výběr, mnohdy jejich formulace (zejm. u obecných zásad), jakož i jejich samotné označení (zejm. naopak u specifických zásad); zcela specificky pak zejména v souvislosti se zásadou autonomie vůle zasluhuje připomenout, že se netýká pouze člověka, že její omezení neleží zdaleka (ba ani především) v oblasti veřejného pořádku a dobrých mravů a že by si měl autor učinit jasno, jak tuto zásadu chápe ve vztahu k zásadě dispozitivnosti, o které se rovněž zmiňuje. Zřejmě jen nezdařilosti či zjednodušení formulace je třeba připsat závěr o zrušitelnosti spolku pouze soudem (str. 13), jakož i závěr o postavení nezletilých, resp. osob s omezenou svéprávností ve statutárním orgánu spolku (str. 20). Vysvětlení by si dále zasloužil rozpor v tvrzeních týkajících se derivativního nabytí členství (na str. 13 a str. 22). Konečně spíše otázku do diskuse představuje judikatorní řešení problému vyloučení člena spolku jen z legitimního důvodu, a to ve světle absence nutnosti legitimního důvodu při odmítnutí přijetí za člena (str. 20).

Připomínky, které jsou shora uvedeny (zejména ty na prvním místě), považuji za velmi významné. Přesto by nebylo správné hodnotit předloženou práci jednoznačně negativně. V obecných výkladech autor osvědčuje, že zkoumanou materii zvládl a že poznatky o ní dokázal nejen utřídit, ale též adekvátně prezentovat. Rovněž práci s prameny lze označit jako přinejmenším standardní (včetně citační techniky) a jazykový projev se zdá být dokonce nadstandardní. Z těchto důvodů proto nemám námitky proti tomu, aby byla předložená práce připuštěna k obhajobě, a rozhodně nevyklučuji, že se jejímu autorovi podaří ji obhájit.

V Praze dne 10. května 2019

doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.

